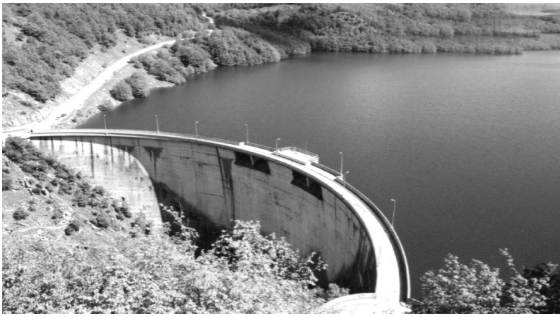

ΠΑΡΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφείο
ΚΕΜΠΑ
Αριθμός αδείας
85

ΝΕΒΡΟΠΟΛΗ

ΕΔΡΑ:
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 29
10431 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ: 210 5243955
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΜΕΣΣΕΝΙΚΟΛΙΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Κωδ. 3028 Έτος 36ο Ιούνιος 2013 Αριθμός φύλλου 412 Ιδρυτής - Εκδότης: Ένωση Μεσσηνικολιτών Αθήνας

Ταχυδρομικές επιταγές

Επειδή πολλές επιταγές χάνονται, γι' αυτό παρακαλούμε στο εξής να αποστέλλονται στη διεύθυνση:
Καρβούνης Χρυσόστομος
Ψαρά Ξ. 4 - 8, Αγ. Ελευθέριος, Τ.Κ. 111 43
Αποστολή κειμένων στο mail: syl_mes_ath@yahoo.gr

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Μετά από σύμφωνη γνώμη του Ιερέα του χωριού μας και των μελών του ΔΣ της Ένωσης Μεσσηνικολιτών Αθήνας, δεχόμεθα προσφορές των Μεσσηνικολιτών απανταχού γης με μόνο σκοπό την αντικατάσταση της στέγης του Ι. Ναού Αγ. Δημητρίου στο χωριό μας, η οποία κινδυνεύει να πέσει, δημιουργώντας σοβαρές ζημιές στο κόσμημα του χωριού μας.
Από το ΔΣ της Ένωσης Μεσσηνικολιτών Αθήνας
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΠΙΤΑΓΩΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
ΕΜΠΟΡΙΚΗ BANK:
IBAN: GR140120357000000058900885 ή 58900885

Μεταφορά της Παναγίας της Κορωνιώτισσας

Το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο του Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Μεσσηνικόλα γνωστοποιεί στους απανταχού Μεσσηνικολίτες και Μεσσηνικολίτισσες ότι την **Κυριακή 28 Ιουλίου 2013** θα γίνει η μεταφορά της Ιερής Εικόνας της Παναγίας της Κορωνιώτισσας καθώς και η **Ιερή Κάρα του Αγίου Σεραφείμ** από το μοναστήρι της Κορώνας. Η αναχώρηση από το μοναστήρι θα γίνει στις 6:30μμ.

Μετά τιμής
Το εκκλησιαστικό Συμβούλιο.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΕΝΩΣΗΣ ΜΕΣΣΕΝΙΚΟΛΙΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

Το **Σάββατο 3 Αυγούστου** στις **6:00** το απόγευμα στην κεντρική πλατεία του Μεσσηνικόλα θα πραγματοποιηθεί εκδήλωση με τη συμμετοχή χορευτικών ομίλων από την Καρδίτσα και το χωριό μας παρουσιάζοντας ένα σύνολο από παραδοσιακούς χορούς του τόπου μας.

Το Δ.Σ. της Ένωσης

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ

Αρχαιρεσίες στον Πολιτιστικό Σύλλογο Μεσσηνικόλα Την Κυριακή 4 Αυγούστου 2013 σας προσκαλούμε στις αρχαιρεσίες που θα πραγματοποιηθούν μετά τη λειτουργία στην κεντρική πλατεία του Μεσσηνικόλα. Οι εκλογές θα αναδείξουν το νέο Δ.Σ. του Πολιτιστικού Συλλόγου Μεσσηνικόλα και είναι σημαντικές για την πολιτιστική ανάπτυξη του χωριού μας. Οι κύριες αρμοδιότητες του νέου Δ.Σ. θα είναι η διεξαγωγή της Γιορτής Κρασιού Μεσσηνικόλα αλλά και η διατήρηση και η προβολή των ηθών και εθίμων του τόπου μας.

Η συμμετοχή όλων μας κρίνεται επιβεβλημένη. Τιμή εγγραφής μέλους: 5€.

Όσοι κι όσες επιθυμούν να θέσουν υποψηφιότητα να επικοινωνήσουν στα παρακάτω τηλέφωνα ως τις 2 Αυγούστου 2013.

Μηλιώνης Σεραφείμ: 6977673036
Καρβούνης Χρυσόστομος: 6977686749

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΜΑΣ ΓΙΑ ΚΑΦΕ

Μας ενώνει-Μας ενδυναμώνει

ΓΡΑΦΕΙ:
Η ΒΑΝΑ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

Ένα από τα καλύτερα ξενοδοχεία, το **Τιτάνια**, ένας όμορφος χώρος ο **OLIVE GARDEN** του ξενοδοχείου με θέα στην **Ακρόπολη** και σ' όλη την **Αθήνα**, μας περίμενε φέτος για έναν ήρεμο καφέ και όχι μόνο. **Δεκάτη πέμπτη Ιουνίου 2013.**

Ο χώρος, παρ' όλο ότι βρισκόταν στο κέντρο της Αθήνας, σ' έκανε να νοιώθεις ότι απομακρύνθηκες από την πόλη και βρέθηκες κάπου αλλού. Πιο μακριά και πιο ήσυχα. Αφήνοντας τα άγχη, τις στενοχώριες, τα προβλήματα στο ισόγειο, έξω από το ξενοδοχείο, ούτε καν στη ρεσεψιόν, αρχίσαμε να συγκεντρωνόμαστε σιγά σιγά πολλοί συγχωριανοί και φίλοι της Ένωσης. Ο σκοπός μας να περάσουμε λίγες... θεραπευτικές ώρες με κουβέντα (γιατί μοιρασμένος πόνος, μισός πόνος, μοιρασμένη χαρά, διπλή χαρά), να ανταλλάξουμε απόψεις, να συζητήσουμε καινούρια και παλιά.

Η πρόσκληση από την εφημερίδα μας αλλά και η τηλεφωνική μεγάλη προσπάθεια της **Πάτρας Κουτσίδα**, έφεραν κοντά μας περισσότερους από όσους περιμέναμε και αγαπούν τον Μεσσηνικόλα. Στο μπουφέ άφθονος καφές και χυμοί, γλυκίσματα, φρούτα και πολλά εδέσματα, δεν μας άφησαν να πεινάσουμε, ή έστω απολαύσαμε εκείνο το κάτι τι, το λίγο ή πολύ, που θες με τον απογευματινό καφέ σου. Μάθαμε τα νέα των Αθηναίων Μεσσηνικολιτών και για τέσσερις ώρες δεν αφήσαμε κανένα κενό. Σίγουρα και τα του χωριού είχαν την θέση τους στην κουβέντα μας.

Το πόσο καλά πέρασαν οι ώρες, φαινόταν στα πρόσωπα όλων, που μας χαϊρετούσαν φεύγοντας. Παραινέσεις να γίνεται πιο συχνά, ευχαριστίες για την πρόσκληση, θετικότερες απόψεις για την εξυπηρέτηση του προσωπικού του ξενοδοχείου, και «να μη χαθούμε» ή «θα τα πούμε σύντομα στο χωριό».

Όλο το Διοικητικό συμβούλιο της Ένωσης, ευχαριστούμε την υπεύθυνη του Ξενοδοχείου κα **Μαρία Βγενοπούλου** για το χώρο που μας προσέφερε, όλους τους Μεσσηνικολίτες και φίλους που αγαπούν το χωριό και ήλθαν και όλους εκείνους που αγαπούν το χωριό και δεν μπόρεσαν να έλθουν. Γιατί δεν μπορώ να φανταστώ Μεσσηνικολίτη που να μην αγαπά το χωριό του. Μα η αγάπη είναι πολλών λογών. Και σαν αγάπη είναι σεβαστή και επαινεσίμη, με όποιον τρόπο και αν εκφράζεται. Επόμενη συνάντηση λοιπόν κατ' αρχάς στο χωριό. Μετά... βλέπουμε.

Καλὴν ἀντάμωση.

Στιγμιότυπα από την απογευματινή συνάντηση της Ένωσης μας στο ξενοδοχείο Τιτάνια

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΟΡΤΗΣ ΚΡΑΣΙΟΥ ΜΕΣΣΕΝΙΚΟΛΑ

Φέτος οι εκδηλώσεις της γιορτής κρασιού Μεσσηνικόλα θα γίνουν το τριήμερο 10-11 και 12 Αυγούστου 2013. Το καλλιτεχνικό πρόγραμμα θα είναι πλούσιο και με εξαιρετικούς καλλιτέχνες. Το κρασί το οποίο θα διατίθεται δωρεάν, είναι επιλεγμένο με αυστηρά ποιοτικά κριτήρια από χημικό της Καρδίτσας. Έτσι ο επισκέπτης θα μπορέσει να γευτεί τα καλύτερα κρασιά του Μεσσηνικόλα.

Το πρόγραμμα είναι το εξής:

Σάββατο 10/8/2012: Ο καταξιωμένος καλλιτέχνης **Δημήτρης Μπάσης** με την ορχήστρα του μας υπόσχονται μια αξέχαστη Βραδιά.

Κυριακή 11/8/2012: Η **Γωγώ Τσαμπά** με το επιτελείο της θα παρουσιάσει ένα ποιητικό πρόγραμμα με Δημοτικά τραγούδια.

Δευτέρα 12/8/2012: Ο ταλαντούχος ερμηνευτής **Γεράσιμος Ανδρέατος** με το επιτελείο του θα κλείσουν το τριήμερο των φετινών εκδηλώσεων της Γιορτής Κρασιού Μεσσηνικόλα παρουσιάζοντας ένα εξαιρετικό πρόγραμμα με Δημοτικά και Λαϊκά τραγούδια.

Καρβούνης Χρυσόστομος

ΜΝΗΜΕΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΝΗΣΤΕΙΑ, ΜΗΝΟΛΟΓΙΑ, ΔΡΥΜΑΤΑ

Οι περίοδοι των νηστειών έχουν επιλεγεί από τους πατέρες της εκκλησίας και έχουν επιβληθεί σε χρονικές στιγμές όπως η άνοιξη, το φθινόπωρο και το κατακαλόκαιρο, όταν έχει άστατο καιρό και έχει επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου.

Γράφει η **Βάνα Αντωνάκη**

Η νηστεία ...

Από την πρώτη μέρα του Αυγούστου ξεκινούσαμε τη νηστεία, τα μερομηνία και τα δρώματα. Η νηστεία, δηλαδή η αποχή από τα ζωικά και το λάδι, διαρκούσε ένα δεκαπενθήμερο. Κατά την εκκλησία, είναι η αυστηρότερη νηστεία όλου του χρόνου, αφού μόνο τα Σαββατοκύριακα τρώνε λάδι και μόνο στην εορτή του Σωτήρος επιτρέπεται και το ψάρι, εκτός αν πέσει Τετάρτη ή Παρασκευή. Είναι μια συμβολική θυσία κι η θλίψη μας για την Κοίμηση της Θεοτόκου, η οποία νηστεία όμως, ανήμερα της επετείου σταματά και τότε στρώνεται τραπέζι με ό,τι εκλεκτό, όπως γίνεται σε πολλά μέρη της χώρας μας, μετά από κάθε κηδεία και μνημόσυνο.

Η γνώμη μου είναι πως, οι περίοδοι των νηστειών έχουν επιλεγεί από τους πατέρες της εκκλησίας και έχουν επιβληθεί σε χρονικές στιγμές όπως η άνοιξη, το φθινόπωρο και το κατακαλόκαιρο, όταν έχει άστατο καιρό και έχει επιπτώσεις στην υγεία του ανθρώπου. Φοβούμενοι όμως οι χριστιανοί την κόλαση, νηστεύουν θέλοντας και μη κι έτσι αποφεύγονται πολλά εγκυφαλικά, εμφράγματα και θερμοπληξίες, αφού το στομάχι τους είναι ελαφρύ.

Γεγονός είναι πως, η νηστεία ως τις δεκαπέντε Αυγούστου είναι υποφερτή, πρώτον γιατί τα φρούτα και τα σαλατικά είναι άφθονα, δεύτερον με τη ζέση δεν πεινά κανείς και χορταίνει ευκολότερα και τρίτον έχοντας την ευκαιρία να είναι περισσότερες ώρες στην ύπαιθρο, αποξενιέται και μη κι έτσι αποφεύγονται πολλά αλκοολικά, εμφράγματα και θερμοπληξίες, αφού το στομάχι τους είναι ελαφρύ.

Κι όλοι περιμέναμε τη μέρα της μεγάλης γιορτής της Κοίμησης, για να ξαναγυρίσουμε στις παλιές καλές (κακές) μας συνήθειες, με τα τσιγαριστά, τους μουσακάδες και τα παπουτσάκια, τα παγωτά και τα σιροπιαστά μας, για να συνέλθουμε. Είχαμε βλέπει κι εκείνα τα παγωτά που δε μας άφηναν ν' αγαίσουμε. Περνούσαν οι παγωτάτζηδες κάθε από-

γευμα από κάθε γειτονιά, οδηγώντας αργά-αργά τα ειδικά διαμορφωμένα ποδήλατα-ψυγεία τους κι άντε να μας συγκρατήσουν οι γονιοί μας εκείνη την ώρα...

- «Εγώ θέλω παγωτό... δεν θέλω να κοινωνήσω...», ήταν η πιο εύκολη ατάκα της μικρής μας αδελφής.

- «Νηστεύουμε για να 'χει η Παναγιά τον μπαμπά καλά ...», ήταν και της μαμάς μου ο πιο εύκολος πειθαναγκασμός. Γιατί ποιος να τολμήσει να διακινδυνεύσει την υγεία του μπαμπά; Ο μπαμπάς μας ήταν το άλφα και το ωμέγα της ζωής μας, ήταν η αρχή και το τέλος της ασφάλειας και της σιγουριάς μας, ήταν η αγάπη μας, ο ήρωάς μας, ποτέ όμως ο εξουσιαστής, όχι ο φόβος κι ο τρόμος, όχι ο δικτάτορας, όχι το βάρος κι η οκιά. Ήταν η χαρά μας κι ήμασταν η χαρά του, ήμασταν ο θησαυρός του, ήταν η περηφάνια μας κι ήμασταν τα καμάρια του.

Κι όλα αυτά δεν έπαυε να μας τα τονίζει και να μας τα θυμίζει η μαμά μου, σε κάθε περίπτωση και με κάθε ευκαιρία. Παρ' ό,τι, στην πραγματικότητα, εκείνη ήταν η διαχειρίστρια του σπιτιού κι εκείνη διαφέντευε την καθημερινότητά μας, τον μπαμπά και το λόγο του, τον έβαζε πάντα μπροστά, για να συντηρεί το σεβασμό μας για κείνον και να κρατά υψηλά την αξία του.

Ποιος λοιπόν θα τολμούσε να μη νηστέψει και να διακινδυνεύει την υγεία του μπαμπά; Εκτός από την νηστεία που έπρεπε να τηρούμε για το χατίρι της Παναγιάς, θυμάμαι πως κάθε βράδυ έπρεπε να διαβάζουμε από την σύνοψη μας μπροστά στα εικονίσματα την ακολουθία της Παράκλησης. Εκεί δεν σήκωνε «όχι» και «γιατί» και «δεν θέλω». Ήταν τελεολογικό.

Πολλές βραδιές ομολογουμένως, ήμουνα πολύ κουρασμένη, που φυσικό ήταν να κλείνουν τα μάτια μου. Έρχα όμως το βάρος του σώματός μου μια στο ένα πόδι και μια στο άλλο, για να ξηπνάω με την κίνηση και συνεχίζα: Άγγελος πρωτοστάτης, ουρανόθεν επέμφθη...».

«Επέμφθη! Τι θα πει επέμφθη; Και καλά ...; ο

Άγγελος αντί να είναι παραστάτης στη σημαία, ήταν πρωτοστάτης, αλλά το «επέμφθη»; Αμέ το «Γνώσιν άγνωστον γνώνα...»; Τι είναι πάλι τούτο; Γλωσσολόγος; Διάβαζε, διάβαζε παρακάτω να τελειώνει, να πας να κοιμηθείς και ότι κατάλαβες-κατάλαβες ...Αύριο βράδυ καταλαβαίνεις και τα υπόλοιπα ...

Τώρα βλέπω το κέρδος μου από κείνες τις ακαταλαβίστικες λέξεις και φράσεις. Γιατί στο πέρασμα των χρόνων και καθώς άρχισα να μαθαίνω και αρχαία κείμενα στο σχολείο, άρχισα ν' αποκρυπτογραφώ τα μυστικά εκείνου του θησαυρού λέξεων.

Κι εδώ αποδεικνύεται γι' άλλη μια φορά η αξία του γονιού-παιδαγωγού, ο οποίος με το παραδειγμά του, με επιμονή, υπομονή, στοργική αυστηρότητα, πρέπει να ανοίγει τα μάτια της ψυχής και του μυαλού του παιδιού του στη γνώση, και να καλλιεργεί παράλληλα και το συναισθηματικό του κόσμο, γιατί οι γνώσεις ενός αναισθητού, σκληρού κι ασυνείδητου ανθρώπου, μπορεί να γίνονται καμιά φορά, απειλή και δυστυχία για το συνάνθρωπό του.

Άλλη μια διαδικασία του Αυγούστου ήταν τα μερομηνία ή όπως λέγονται στη Χίο Δρύματα. Κατά τα «δρύματα, από 1 έως 12 Αυγούστου, δεν έκοβαν κηπουρικά, γιατί, λέγανε, θα ξεραθεί ο κήπος. Οι εργασίες έπρεπε να περιορίζονται μόνο στο χωριό ή σε χωράφια που να μην είναι δεντροφυτευμένα από αμυγδαλιές, ελιές, συκιές κ.λπ. Θυμάμαι τη γιαγιά μου που μας έλεγε ότι, δεν κάνει να πάμε ούτε για μπάνιο

στη θάλασσα γιατί θα μαδήσουν τα μαλλιά μας!!! κι ότι οι νοικοκυρές δεν πρέπει να βάζουν μπουγάδα τέτοιες μέρες γιατί θα λειώσουν (θα τριφτούν, θα χαλάσουν) τα ρούχα!!!!!! Και όλα αυτά γιατί οι δουλειές αυτές για κείνους που νηστεύουν και με την ζέση του Αυγούστου είναι πολύ κοπιαστικές.

Για μας, εκείνα τα χρόνια, τα μερομηνία, ή δρύματα, ήταν μια διαδικασία που, στην αρχή την παρακολουθούσαμε με ενδιαφέρον, μα σύντομα τη βαριόμαστε και κάναμε ότι κάναμε από αγγαρεία και για να μην ακούμε τη γκρίνια της μαμάς. Στην πρώτη του Αυγούστου λοιπόν, ξυπνούσα πρωί-πρωί και πεταγόμεν εξω με μολύβι και τετράδιο στο χέρι κι άρχισα τις μετεωρολογικές παρατηρήσεις, σαν έμπειρος μετεωρολόγος.

Εγγραφή πρώτη 7.30' το πρωί. 1-8-1960.

Σήμερα το πρωί ο ουρανός είναι καθαρός. Δυο συννεφάκια μόνο είναι στη Δύση. Τα φύλλα στα δέντρα και στην κληματαριά δεν κουνιούνται. Άρα: μέχρι της Παναγιάς θα έχουμε καλό καιρό.

Εγγραφή δεύτερη 2.30' το μεσημέρι 1-8-1960.

Από νωρίς το μεσημέρι άρχισε το μελέμι. Δε θα πάμε στη θάλασσα σήμερα. Μα έτσι κι αλλιώς δεν θα πηγαίναμε γιατί είναι δρύματα. Σύννεφα δεν έχει καθόλου τώρα. Άρα: μετά της Παναγιάς θα έχει ακόμη πολλή ζέση και αέρηδες.

Εγγραφή τρίτη 6.30' το απόγευμα 1-8-1960.

Όταν ξύπνησα το απόγευμα δεν είχε πια αγέρα, μόνο σύννεφα βγήκανε στη Δύση και κρύψανε τον ήλιο. Η μαμά μου είπε πως, στο τέλος του μήνα θα έχουμε πρωτοβροχία...

Λένε πως μέχρι τις δώδεκα του μήνα, αν κάποιος παρατηρήσει με προσοχή τα καιρικά φαινόμενα και τις συχνές μεταβολές τους, σ' όλη τη διάρκεια της μέρας, μπορεί να πει, κατά μεγάλη προσέγγιση, το πως θα είναι ο καιρός μέχρι τον Ιούλιο του άλλου χρόνου. Τα όσα έγγραφα όμως εγώ, παρατηρώντας τον καιρό και καταγράφοντας όσο μπορούσα πιο αναλυτικά, δε θυμάμαι να τα ξανακοίταζα - κι ούτε και κανένας άλλος βέβαια - για να

συγκρίνω την επιτυχία των προγνώσεών μου. Μα έτσι κι αλλιώς, μοναδικός σκοπός της επιμονής της μαμάς μου στο να κάθομαι να παρατηρώ και να γράφω όλα εκείνα τα καταβτά, ήταν για να μάθω να «βλέπω» κυριολεκτικά τον κόσμο και τη φύση με τις ατελείωτες συνεχείς εναλλαγές της, πράγμα που το κατάλαβα κι αυτό πολύ αργότερα.

Συχνά τώρα πια, όντας με παρέα, σ' έναν περιπάτο κοντά στη θάλασσα ή σε μια βόλτα στην εξοχή με το αυτοκίνητο, ακόμη και περπατώντας μέσα στους δρόμους της πόλης και στην αγορά, καταλαβαίνω πως εγώ διακρίνω και ξεχωρίζω πολλές περισσότερες λεπτομέρειες στο περιβάλλον, που οι άλλοι δεν μπορούν να τις δουν ή τις παραβλέπουν. Π.χ. για μένα κι ένα στάχυ που φύτεψε και πήλωσε ανάμεσα σ' αγριόχορτα στην άκρη του δρόμου μπορεί να με κάνει να το θαυμάζω για ώρα, όταν κάποιος άλλος, σ' εκείνα τα ολοκόκκινα χαλιά από παπαρούνες στις εξοχές του Μου, δεύτερη ματιά δε χαλαρίζει, τρέχοντας να προλάβει το ματς στην τηλεόραση.

Αλλά και το πέρασμα της αύρας από το μπαλκόνι μου, το νυχτερινό ερωτικό κάλεσμα του κότσυφα κάθε Απρίλη, το βογγητό της θάλασσας, το άρωμα του γασιεμιού, ο λυγμός του βοριά και τόσα κι άλλα τόσα μικρά κι ασημαντά που ξυπνούν μέσα μου μνήμες, συναισθήματα, πόνο, νοσταλγία, χαρά, αγάπη, κρίμα δεν είναι που οι άλλοι δεν τα βλέπουν, δεν τ' ακούν και δεν τα υπολογίζουν;

Θεέ μου, Σ' ευχαριστώ που μου 'δωσες μάτια να βλέπουνε τ' ασημαντά με θαυμασμό, αφτιά ν' ακούνε τα πιο ασημαντά με προσοχή. Μα πιο πολύ σ' ευχαριστώ που μου έδωσες Εκείνη, που σμίλεψε την ύπαρξή μου που οδήγησε το νου μου, που έπαυσε την ψυχρή μου, τη Μάνα μου.

Κι όταν στρωνόταν πια το τραπέζι την ημέρα της Παναγιάς όλοι μετά το Πάτερ ημών, ευχόμεσταν «τέτοια μέρα και του χρόνου νάμαστε όλοι αγαπημένοι γύρω σε τούτο το τραπέζι».

Καλό καλοκαίρι, καλά δρύματα!

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

“Ετερος γάρ, εξ ετέρου σοφός” (Αρχαία ρήση)

Αγαπητοί φίλοι-ες συγχωριανοί της “Ένωσης Μεσσηνολιτών Αθήνας” και προσάτιον, ανταποκρινόμενος στη πρόσκληση της “ΝΕΒΡΟΠΟΛΗΣ” (Απρίλιος 2013), για τη διοργάνωση εκδήλωσης, σήμερα ΣΑΒΒΑΤΟ 15 Ιουνίου 2013, στο Υπερώο του παρὰ την πλατεία ΟΜΟΝΟΙΑΣ, Ξενόδ. “ΤΙΤΑΝΙΑ”, για ένα απογευματινό καφέ και λίγη κουβέντα μεταξύ μας, αντικρίζοντας από μικρή σχετικά απόσταση, την Ακρόπολη και το Λυκαβηττό, τους δύο μεγάλους, αιώνιους ιστορικούς βράχους, που από τις θερινές διακοπές και την απουσία από τα σπίτια μας, για κάποια ραστώνη =ξεκούραση στο χωριό άλλοι σε βουνό ή σε θάλασσα, στα πανέμορφα νησιά της πατρίδας μας, δρᾶττομα της ευκαιρίας να απευθύνο λίγα λόγια στην αγάπη Σας με τον ανωτέρω τίτλο Ι. “ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ”

Κάτι βέβαια πρέπει ή έχομε να πούμε, αφού γι' αυτό μαζευτήκαμε εδώ, αυτή την ώρα. Πιστεύω ότι θα μου επιτρέψετε να σας απασχολήσω για λίγο, αποσπώντας το νου Σας, από το μοναδικό ανέκφραστο και υπέροχο θαυμάσιο θέαμα, ένα γύρω, του Λεκανοπεδίου του, άστεως και των κορυφών, της Πεντέλης του Υμηττού, των ακτών του Φαληρικού Δέλτα, του Πειραιά, του Αιγάλεω και Χαϊδαρίου και της Πάρνηθας.

Προσπαθώ να συμπυκνώσω ένα σύνολο σκέψεων -γνώσεων, που κατά τον Θεολόγο ΓΡΗΓΟΡΙΟ -Ναζιανζηνό, αποτελούν προτροπή προς εσωφελή αέναη δράση. Δεδομένου ότι “πράξις ἐστὶ Θεωρίας ἐπίβασις” εκάστοτε, δηλ. Διαρκῆς και ενεργός προσπάθεια προς επίτευξη υψηλῶ - ευγενούς σκοπού. Σημειώνω ότι ο μέγας Φωστήρ της Οικουμένης, πλην των πολλαπλῶν σπουδαίων συγγραφεῶν του, μας χάρισε και την ωραία ηθική κατάξιωση στην καρκινική επιγραφή των πέντε λέξεων: “ΝΙΨΘΝ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ”.

Η οποία είναι χαραγμένη σε πλάκα υπεράνω της

Δυτικής Κύριας Εισόδου του Ι. Ναού του χωριού μας, “Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ”.

-Τρία πράγματα κατά τον Σταγειρίτη-Μακεδόνα, μεγάλο φιλόσοφο Αριστοτέλη=(άριστον+τέλος), μαθητή του Σωκράτους και του Πλάτωνος, του νεότερου των τριῶν διακεκμημένων σοφῶν ανδρῶν του Κόσμου, του επιλεγόμενου “Χρυσῶ Αἰῶνα”, του Περικλέους, (5ος έως 4ος αι.π.Χ.) [ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ: ἔργο των σοφῶν αρχιτεκτόνων γλυπτῶν, Φειδία και Ικτινῶν].

-οφείλομε να είμαστε πολύ προσεκτικοί συνομιλώντας με τους άλλους ανθρώπους: πρώτον να τους λέμε ὅσα πρέπει να τους πούμε, δεύτερον, να τους λέμε μονάχα, αυτά που αρμόζει και είναι ανάγκη και πρέπει και θα είναι ὄντως χρήσιμα. Και τρίτον, να τα λέμε με σωστό τρόπο κάθε φορά.

Αυτά τονίζει ο δάσκαλος του Μ. Αλεξάνδρου στον οποίο χρωστούσε “το εν ζῆν”, εις δε τους γονέων του Φίλιππον Β' και την μητέρα Ολυμπιάδα, εξ Ιλλυρίας, απλῶς “το ζῆν”, ὅτι δηλ. τον ἔφεραν στη ζωή το 356 π.Χ. Κατά τα λεχθέντα, δεν είναι τα συμβαίνοντα, που συνταράζουν και αναστατώνουν τον άνθρωπο, αλλά αυτά που πιστεύουν ή φαντάζονται=νομίζουν πολλοί, για τα συμβαίνοντα.

Είναι ακριβῶς ὅπως η χαρά, που ἔρχεται στον καθέ-να, με το χειμωνιάτικο ἥλιο, ο οποίος ὅμως ανατέλλει αργά, και ὄνει νογῆς, πράγμα, που δεν μας χορταίνει.

-δεν με νοιάζει τι ἦταν ο παππούς μου. Εκείνο που με ενδιαφέρει κυρίως, είναι τι θα γίνει ο εγγονός -έλεγε συχνά ο Πρώτος Πρόεδρος των Η.Π.Α. Αμερικής, Αβραάμ Λίνκολν,(1809-1865). Στην ουσία ποτέ δεν είμαστε μόνοι, ὅπως νομίζομε, παρὰ μόνο, ὅταν το θελήσουμε εμεῖς οι ίδιοι. Και τότε, πράγματι είναι αβάσταχτη - ανυπόφορη η μοναξιά= πλῆξη.

Ένας πρῶινός περιήφατος, με βήμα ταχύ, αν το μπορούμε, είναι ευλογία του Θεοῦ, για ὅλη την καινούργια μέρα. “Ας μὴν ξεχνάμε ὅτι ο ἔμπιστος σήμερα φίλος δεν αποκλείεται να γίνει εχθρός σου. Και ο εχθρός σου να γίνει φίλος σου”, ἔλεγε ο ἔβδοςμος των ἐπτά αρχαίων σοφῶν, Περιανδρός ο Κορινθῖος.

-Ειδωλόταρξης είναι ο νους, ἀλλὰ Χριστιανή η καρδιά μου, κατέγραψε ο Εθνικός μας Ποιητής ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ (1859-1943). Αν ισχύει ἀκόμη η ἀδεία σας, ἀναφέρομαι με πέντε λόγια σε ὅσα μου τραγούδησε στα ἔξι μου χρόνια, σε ρυθμό θηνηδόνους ὕφους - μελωδίας και ηρωικής λεβεντιάς, ο πρωτότοκος ἀδελφός του παππῶ μου Χρῖστος (+1903), που δεν τον γνώρισα Γιωργάκης Ιω. Κοτρώτοσος. Ζούσε το 1930, ὅταν πήγα στη Α' τάξη του Δημοτικού Μεσσηνικόλα, με δάσκαλο τον Αποστολάκη Βασαράνη. Προφανῶς, για να ἐμφυτεύσει στην αθῶα παιδική ψυχή, την αγάπη προς τη Πατρίδα και την πίστη μας στην Ορθοδοξία. Μου ἤρθε χῆσε στο νου. Η ΔΙΑΤΑ-(ΓΗ), του ἡρώα Κατσαντώνη, εκ της γειτονικῆς Μαραθέας, ἀπὸ

μάνα και Τζουμερσιώτη, πατέρα. Ήταν το πρωτοπαλικαρο του Δίπλα και ο φοβερός Καπετάνιος-Οπλαρχηγός των Κλεφταρματολῶν, που τον ἔτρεμε ο αιμοδιψῆς Αλή-Πασάς. Την κατέγραψε ο φίλος Χρῖστος Μιλτ. Μηλίτσης, στο βιβλίο του: «ΑΡΜΑΤΟΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΑΓΡΑΦΑ» (Σελ.47-48), ΕΚΔΟΣΗ-ΚΑΡΔΙΤΣΑ-2009. Είναι ἤδη ἀφιλοκερδῆς δωρεά, διαπαντός, στο Δ.Δ. ΜΕΣΣΗΝΙΚΟΛΑ, του ΔΗΜΟΥ «ΛΙΜΝΗΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑ», με ἔδρα το γειτονικό ΜΟΡΦΟΒΟΥΝΙ - (ΒΟΥΝΕΣΙ).

Πρόκειται για διασκευη ἀπὸ ενθυμήματα-διηγήσεις δασκάλων και Γερόντων του χωριού που ἤξεραν γράμματα, και ἄλλων προσώπων γειτονικῶν χωριῶν: (Βλάσδου-Τεγάρι-Βουνέσι-Κανάλια κ.α.) κατὰ την 15ετία (1945-60), με λέξεις και φράσεις ἀπὸ τη Λαϊκῆς μούσας της εποχῆς των σκληρῶν και ἀνισῶν αγῶνων κατὰ τον Ἄξονα, των (Γ' ΡΑΙΧ), των Χίτλερ-Μουσολῖν και Βουλγάρων και κατὰ τα πέτρινα χρόνια, στη συνέχεια του ἐπάρατου αματηρού ἐμφυλίου (1946-1949).

Η ΔΙΑΤΑ ΚΑΤΑΣΑΝΤΩΝΗ

«Ὠρέ Τούρκου βαστάτε τ' ἄλογα / λίγο να ξανασάνουν, Να χαρῆτῆρο τα βοννά και τί κοντοραχούλες; Να 'φήσω διάτα στα παιδιὰ διάτα στα παλιάρια.

-Παιδιά μου, μὴν κιστέβετε=δειλιάζετε: τούτο το καλοκαίρι / θ' αναστενάξει παιδιὰ μου, Τουρκιά.

- Εσάς Τζουμέρκα και Ἀγραφα/ Σούλι και Καρπηνῆσι. Εγώ, σας ἔχο μαρτυριά και σας να μολγάτε:

Τ' ασκῆρια που πολέμαγα / και πάντα τα νικούσα

Με σκλάβωσαν με «μπαμπεσιά»=δόλο / και παν να με κρεμίσουν

-Τρέχα Χασιώτη μ' αδερφέ/μην μου το παρ' ο Αράπης. Και βάλτο πάνω στ' Ἀγραφα / και διάλεξε ένα βράχο, Και ὄστρον το, να το φορέι/ χορφή του, να το κάμει».

-Κατακλείω, προλαλιά, με μια μόνο φράση:

«Δεν ζητούν ποτέ οι ρῖζες αναγνώριση ή ανταμοιβή, επειδή γεμίζουν τα κλαδιά με εὐχνημος καρπούς.

Αρκούντα στην αφάνεια και την παραγωγή».

Με ὅλη την αγάπη μου **Χρῖστος Γ. Κοτρώτοσος** καθηγητής

Αναμνήσεις

Το παλιό Κοινοτικό Κατάστημα με τον αείμνηστο γραμματέα Παναγιώτη Ποδημάτα

ΝΕΒΡΟΠΟΛΗ

Μηνιαίτικη Εφημερίδα

Εκδότης

Ένωση Μεσσηνολιτών Αθηνών

Υπεύθυνος σύμφωνα με τον νόμο

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΗΣ

Ψαρά 4-8, Αγ. Ελευθερίου Τ.Κ. 111 43

Τηλ. & Fax: 210 2289877

Κινητό: 6977686749

ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ

Εκλεγμένη 7μελής επιτροπή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Σατωβριάνδου 29-7ος όροφος,

104 31 Αθήνα - Τηλ. 210 5243955

Σύλλογοι, Οργανισμοί:20€, Ιδιώτες: 20€

Σχεδιασμός - Επιμέλεια

“Καλαυρία”

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΛ: 6847794 - 6845288 - FAX: 6842009

e-mail: calavria@accii.gr

Ο ΜΕΣΕΝΙΚΟΛΙΤΗΣ «ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ» ΤΗΣ ΑΓΙΩΝΥΜΟΥ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΑΡΧΙΜ. Π. ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ (1886-1983)

Του Γεωργίου Θ. Μηλίτση, διδασκάλου

Τό παρακάτω περιστατικό δείχνει το κύρος του μέσα στην εκκλησία και την κοινωνία. 'Επί των ημερών του μακαριστού Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κυρού Κωνσταντίνου υπήρξε διαμάχη μεταξύ της Κοινότητας Μεσσηνικόλα και της Μονής Κορώνης για τα σύνορα του δάσους. 'Η υπόθεση θα λυνόταν δικαστικά με αποτέλεσμα να ξοδευτούν κι από τις δύο πλευρές τεράστια χρηματικά ποσά. 'Ο εύφυς 'Ιεράρχης κάλεσε στην Καρδίτσα το Γέροντα-Γαβριήλ και τον ενημέρωσε για τη διαμάχη. -«Γέροντα, θέλω να μου δείξεις εσύ τα όρια του δάσους». Πράγματι τάν άλλη μέρα τον πήρε με το αυτοκίνητό του και πήγαν στην Κορώνα όπου προσκύνουν και μετά πήραν τον άμαξωτό που συνδέει το Μοναστήρι με τη γενέτληρα του Γέροντα. Σέ κάποια στροφή του δρόμου ο ηγούμενος λέγει στον οδηγό να σταματήσει, όταν κατέβηκαν από το αυτοκίνητο ο π. Γαβριήλ λέγει: -«Εδώ είναι τα σύνορα Σεβασμιώτατε». 'Ο μακαριστός Κωνσταντίνος του απαντά: -«Όπως λέγετε εσύ Γέροντα». Τα όρια αυτά τα δέχτηκε χωρίς την παραμικρή αντίρρηση και τό Κοινοτικό Συμβούλιο του Μεσσηνικόλα κι έτσι λύθηκε ειρηνικά μία διαμάχη.

Σά λειτουργός ήταν μοναδικός. 'Εντυπωσίαζε με τον κατασκευαστικό του λόγο. Λένε πολλοί ότι δεν θα μπορούσες να καταλάβεις την ουσία και τό «πνεύμα» του 'Αγίου 'Ορους, αν δεν άκουγες τόν π. Γαβριήλ να απαγγέλει τόν «έξαψαλμο» στην αρχή του 'Ορθρου, μέσα στο ήλαρό φώς τών καντηλιών. Φωνή κατασκευαστική, γεμάτη ήλαρότητα και μετάνοια, έκφραση όλου του πνεύματος του αγιορείτου μοναχού, ο οποίος ζει την ένδεκάτη ώρα και είναι νοσταλγός της δωδεκάτης ώρας και αγωνίζεται στην πνευματική του ζωή με την προοπτική της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού, όποτε ζητά τό έλεος και την συγχωρητικότητα του δικαιοκρίτου Χριστού.

'Όταν τόν προσκαλούσαν να προεξάρχει τών 'Αγιορειτικών πανηγύρων, κατά γενική όμολογία, ήταν μεγαλοπρεπής. Μέχρι και της ηλικίας τών 90 ετών, παρέμενε σέ όλη, σχεδόν, τη διάρκεια της πολυώρου (12-14 ώρες) αργυπνίας, όρθιος και άκλόνητος στόν ηγουμενικό σύνθρονο.

'Ο Γέροντας Γαβριήλ δεν περιοριζόταν μόνο στά καθήκοντα του ηγουμενού, αλλά άσχολούνταν με πολλές χειρωνακτικές εργασίες. Οί πατέρες της Μονής λέγουν ότι ή εργασία του στόν κήπο της μονής ήταν μόνιμη. Μετά τη θεία λειτουργία πήγαινε στούς κήπους όπου άκούραστος έσκαβε, φύτευε, βοτάνιζε, ή πότιζε. 'Όταν τελείωνε αυτή ή εργασία πήγαινε στό μετόχι του αγίου 'Ονουφρίου, περισσότερο από μία ώρα άπόσταση και σέ ύψος 600 μέτρων, άνεβαινόντας από ένα έλικοειδές λιθό-

στρώτο... Κι εκεί έπιμελούνταν τούς κήπους, φύτευε κρεμμύδια, πατάτες, ντομάτες, κλάδευε τά όπωροφόρα δέντρα, πολλά από τά όποία ό ίδιος είχε φυτέψει, και μάζευε τούς καρπούς τους.

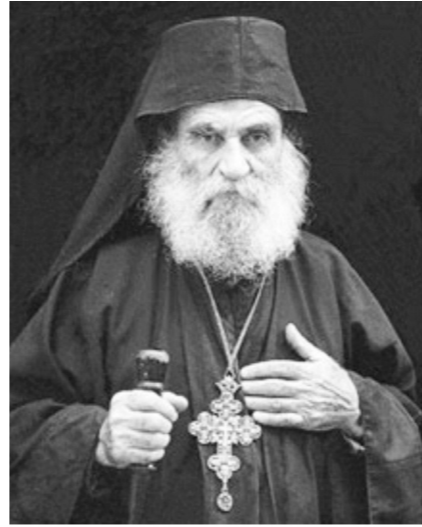
Τό άνύστακτο ένδιαφέρον του για την διαφύλαξη της 'Ορθόδοξης πίστης μας ήταν μεγάλο. Λυπόταν κάθε φορά πού μάθαινε ότι γίνονται συνομιλίες με τούς διαφόρους σχηματικούς και αιρετικούς. Σέ έρώτηση για τό θέμα αυτό σέ δημοσιογράφο της έφημερίδας «**Ελληνικός Βορράς**» (6 Φεβρουαρίου 1964) απάντησε: «*Τί να συζητήσωμεν με τούς Καθολικούς; 'Αν είναι έν τάξει ή προσθήκη τους εις τό Σύμβολον της Πίστεως, τό όποϊον τηρούμεν ήμεις άναλλοίωτον χάριτι Χριστού... ή επί της μωρολογίας του άλάθτου του Πάπα, τό όποϊον ούδέ χωρεί εις τόν νούν του κοινού άνθρώπου...; Δέν κατεχόμεθα από μισαλλοδοξίαν, ως θέλουν να μάς χαρακτηρίζουν οι έπιπόλοιι φιλενωτικοί, προμαχούμεν της πίστεως τών Πατέρων μας κατά καθήκον πνευματικών φέρομεν εις γνώσιν του χριστεπωνύμου 'Ορθοδόξου πληρώματος τά άνώτερω, ίνα προφυλάξωμεν αυτό από τας σατανικάς παγίδας του 'Ούντιμου*».

Το συγγραφικό του έργο

'Όπως προαναφέραμε τά γράμματα πού έμαθε ό Γέροντας ήταν έλάχιστα, αν και τά άγαπούσε. 'Όταν τόν ρωτούσαν πού σπούδασε, απαντούσε: «*Στό πανεπιστήμιο της έρήμου*». Ήταν ένας αυτοδιδάκτος αγιορείτης, τόν όποϊο θαύμαζαν όσοι συζητούσαν μαζί του. Έκτός από τά άρθρα πού δημοσίευσε σέ διάφορα περιοδικά, έγραψε και άρκετά βιβλία, μάλιστα τό έργο του «**Αναμνήσεις και Νοσταλγία**» πήρε τό Α΄ βραβείο διαγωνισμού του 'Υπουργείου Προεδρείας Κυβερνήσεως.

Τά κυριότερα έργα του πού εκδόθηκαν είναι: «**Ο νέος Εύεργετινός**», «**Ο Μοναχισμός κατά τούς Πατέρες**», «**Λαουσιάκόν του 'Αγίου 'Ορους**», «**Ο πνευματικός-εξομολόγος**», «**Σύγχρονα Μαρτυρολόγια**», «**Η έν 'Αγίω 'Ορει 'Ι. Μονή του 'Αγίου Διονυσίου**» και πολλά άλλα.

Σέ μία έπίσκεψή μας στη Μονή ένώ έξηγουσε τίσ παραστάσεις από την 'Αποκάλυψη πού υπάρχουν έξω από την τράπεζα τόν ρώτησα -«Γιατί, Γέροντα, δεν τά εκδίδοτε σέ βιβλίο όσα μάς λέτε»; 'Η απάντηση του π. Γαβριήλ ήταν: «'Εστειλα τά χειρόγραφα σέ εκδοτικό οίκο άλλα δεν άναλαμβάνουν να τά εκδόσουν διότι τό θέμα αυτό δεν έχει έμπορική αξία». Την εποχή εκείνη δεν άπασχολούσε τούς πιστούς πότε θα γίνει ή Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, ή εμφάνιση και τό χάραγμα του 'Αντιχρίστου, οι ταυτότητες και δεν είχε γίνει ακόμα ή έκρηξη του

Ο Γαβριήλ Διονυσιάτης

Τσέρνομπιλ. Δέν γνωρίζουμε αν βρέθηκαν στό κελλί του τά χειρόγραφα του.

'Η κοίμησή του

Γιά τελευταία φορά συνάντησα τό Γέροντα έρχόμενος από την 'Αγίου Παύλου στη Διονυσίου. Την ήμέρα εκείνη ή Μονή Διονυσίου πανηγύριζε τό Γενέθλιο του Προδρόμου. Μόλις μπήκα στη μονή κατευθύνθηκα στό νοσοκομείο όπου ήταν ό γέροντας. 'Ο παπα-Γαβριήλ ήταν στό νοσοκομείο διότι είχε κτυπήσει στά πόδια του και δεν μπορούσε να περπατήσει. 'Ο μοναχός Καλλίνικος πού τόν φρόντιζε, όταν του έιπα ότι είμαι συγχωριανός του γέροντα με όδηγησε στό δωμάτιο πού τόν είχαν. Δάκρυα στά μάτια κύλησαν όταν του υπενθύμισα ποιος είμαι. Κάθισε, παιδί μου, μου λέγει κι άρχισε να με ρωτά για τούς δικούς μου και για τό Μεσσηνικόλα. Πάνω από τό κρεβάτι του, για να συμμετέχει στίς άκολουθίες είχαν ένα θυροτηλέφωνο από τό όποϊο άκουγε τίσ άκολουθίες πού γινόταν στό καθολικό. 'Αν και ή ώρα ήταν περασμένη δεν είχε τελειώσει ή Θεία Λειτουργία την όποια τελούσε ό τότε Μητροπολίτης Δημητριάδος και μετέπειτα 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνών μακαριστός Χριστόδουλος. 'Όταν πλησίαζε να τελειώσει ή Θεία Λειτουργία μου λέγει: -«Πήγαινε τώρα στην τράπεζα και προσπάθησε να μπεις με τούς πρώτους, όσα θα δεις και θα άκούσεις δεν θα τά ξεχάσεις ποτέ». Πράγματι αν και πέρασαν τόσα χρόνια θυμάμαι όλα όσα έιπε ό μακαριστός Χριστόδουλος και ό 'Ηγούμενος της Μονής. 'Όταν τελείωσε ή τράπεζα κατέβηκα και πάλι στό νοσοκομείο τίσ νοσηθείες του διαδέχονταν οι άναμνήσεις. Κράτησε ώρα πολύ αυτή ή συνάντηση. 'Όταν κατάλαβα ότι ήταν κουρασμένος πήρα την ευχή του και πήγα στό κελλί για να ξεκουραστώ.

Την άλλη μέρα πήγα να τόν άποχαιρείσω και να πάρω την ευχή του. Μαζί με την ευχή του μ' έδωσε και δύο βιβλία του. Φεύγοντας μου έιπε: «Καλή αντίαμωση στην άλλη ζωή».

'Ο μακαριστός ηγούμενος της μονής του 'Οσίου Διονυσίου Γαβριήλ, «*ή συνείδηση του 'Αγίου 'Ορους*», όπως τόν όνόμασαν, κοιμήθηκε στις 24 'Οκτωβρίου 1983. 'Εκατοντάδες μοναχοί από τίσ Μονές, τίσ Σκήτες, την έρημο και τόν κόσμο ήλθαν για να προπέμψουν στην αιωνιότητα τη μεγαλύτερη μορφή του 'Αθωνα, πού για 70 χρόνια ήταν ό στυλοβάτης της και να πάρουν την ευχή του. 'Εμείς κάθε φορά πού έπισκεπτόμεθα για προσκυνηματικούς λόγους τη Μονή Διονυσίου πηγαίνουμε στό κοιμητήριο της Μονής και ζητούμε την ευχή του και τίσ προσευχές.

'Ας είναι αιώνια ή μνήμη του μακαριστού Καθηγουμένου της 'Ιεράς Μονής Διονυσίου παπα-Γαβριήλ.

ΕΠΙΛΟΙΠΑ ΑΡΧΙΜ. Π. ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ

'Όσοι γνώρισαν τόν μακαριστό ηγούμενο της 'Αγιορείτικης 'Ιεράς Μονής του 'Οσίου Διονυσίου 'Αρχιμ. π. Γαβριήλ με νοσταλγία θυμούνται όχι μόνον την άγία του μορφή αλλά και τίσ σοφές συμβουλές, τίσ παραινέσεις του και τίσ τεκμηριωμένες παρατηρήσεις του όχι μόνο πάνω στά εκκλησιαστικά αλλά και στά εθνικά θέματα πού άπασχολούσαν στην εποχή του την πατρίδα μας. Πόσες φορές ό Γέροντας δεν μίλησε προφητικά για τό μέλλον της πατρίδας μας! Τότε πολλοί έλεγαν ότι ό ηγούμενος δεν έρημνεύει σωστά τά γεγονότα και ότι κάνει λάθη στίς εκτιμήσεις του, σήμερα όμως πού τά γεγονότα τόν δικαιώνουν, φανερώνουν ότι δεν μιλούσε άφ' έαυτού αλλά υπό την καθοδήγηση του Παναγίου Πνεύματος. 'Αλλωστε πός άνθρωπος του Θεού έγινε πιστευτός από τούς άνθρώπους της εποχής του; Θυμηθείτε τόν Νώε, αυτός έφτιαχνε τόν κιβωτό και όλοι γύρω του τόν άποκαλούσαν τρελλάο, όταν τούς έλεγε ότι ό Θεός θα καταστρέψει τόν κόσμο.

Τά γραπτά του μακαριστού Γέροντα βεβαιώνουν τό πόσο μακριά έβλεπε με τη βοήθεια του Τριαδικού Θεού αλλά και πόσους βοήθησε να γνωρίσουν τόν Κύριο και να γίνουν πιστά μέλη της εκκλησίας μας.

'Αποστία: 'Ο Γέροντας πολλές φορές τόνιζε στίς συζητήσεις ότι θα ρθούν χρόνια άπιστίας, χρόνια πού όχι μόνο θα χλευάζεται ή πίστη μας αλλά και θα διώκεται. Σ ένα δημοσίευσμά του με τίτλο «*Η άποστία*» γράφει μεταξύ άλλων: «*Η άρνησις του Θεού είναι τώ όντι φρενοβλάβεια προφανής, άρνητική πράξις άνευ στήριγματος. Πράξις παρανοητική άνευ βάθρων έστω και*

σθρών. ... Η άποστία κατά καιρούς κορυβαντιά, μέσω χρεωκοπημένων έπιστημόνων, όστινες, θέλουν να παρηγορησουν έαυτούς διά τόν έκφυλον βιον τους, αυτοπληροφορούνται ότι ούκ έστι Θεός, ούτε μέλλουσα κρίσις και άνταπόδοσις. ... Είς την πλάνην της άπιστίας και όλιγοπιστίας παρασύρονται και έμπιπτουν ως επί τό πολύ οι ήμιαθεΐς άνθρωποι, κατά τό λογόν ότι «ή ήμιαθεία είναι χειρών της άμαθείας». Οί τοιούτοι θάλοντες να έπδεχθούν εις τούς άπλοϊκούς άνθρώπους έπιδεικνύουν πάντοτε πνεύμα άντιλογίας και κριτικάρουν τά πάντα μετ' άθθεντίας. Συνοδοίποροι με αυτούς είναι και οι σπουδασταί της νεανικής ηλικίας, της και επαναστατικής λεγομένης από 17-22 ετών, οι όποιοι νομίζουν έαυτούς πανεπιστημονας, καιτοι μη διελεόντες εισέτι την όδόν της πανεπιστημιακής θύρας.»

'Ο Γέροντας συχνά στίς συζητήσεις του με τούς προσκυνητές του μοναστηριού διηγούνταν τό παρακάτω γεγονός: «*Ήταν τρίτη του Πάσχα μέρα κατά την όποια στό μοναστήρι μας κάνουμε λιτανεία μέχρις ενός σημείου κι εκεί διαβάζουμε άγιασμό και μετά όλοι γυρίζουν στό Μοναστήρι. Μετά την τράπεζα ζήτησε να με δει ένας νεαρός προσκυνητής. 'Όταν συντηθήκαμε με ρώτησε τί είναι ό άγιασμός. Του έιπα ότι είναι νερό πού άγιάσθηκε με τη Χάρη του Τιμίου Σταυρού και τών 'Αγίων Λειψάνων. Δέν μπορώ να τό καταλάβω αυτό, έιπε ό νεαρός. 'Εχει τό νερό άλλη ιδιότητα τώρα έκτός από την φυσική του; 'Οχι, αλλά είναι νερό άγιασμένο με τη Χάρη του Θεού. Και πώς θα τό καταλάβω αυτό; Μόνο με την πίστη, παιδί μου, τέλος του λέγω πήγαινε στό νοσοκομείο της Μονής και ζήτησε από τό νοσοκόμο να σου δώσει δύο μπουκαλάκια άδεια και να τά φέρεις εδώ. Πράγματι ό νέος πήγε και τά έφερε. Στη συνέχεια του λέγω: -Γέμισε τό ένα μπουκαλάκι με νερό από τη βρύση. 'Όταν ήλθε του λέγω, τώρα γέμισε και τό άλλο από τόν άγιασμό της Μονής και τό άλλο του λέγω φιάλιν. 'Αφού έφερε και τό άλλο του λέγω -Γράψε άπό έξω τί περιέχει τό κάθε φιαλίδιο. 'Αφού έγραψε στη συνέχεια τά σφραγίσανε καλά με πάμα και βουλοκέρι και του λέγω: -Θά τά πάρεις μαζί σου και μετά από ένα χρόνο θα μου γράψεις τί θα δεις στό κάθε φιαλίδιο. Πράγματι μετά ένα χρόνο ξανάλεθε στό μοναστήρι φέροντας και τά φιαλίδια. 'Η πρώτη λέξη πού μου έιπε ήταν: «πιστεύω, Γέροντα, τό φιαλίδιο με τό νερό είναι θολό, ένώ ό άγιασμός λάμπει». -Κούνησε τό μπουκαλί με τόν άγιασμό, μήπως κάθισε ή θολούρα, του λέγω. -'Οχι, Γέροντα μου λέγει, σέ εύχαριστώ πού μ' έκανες να πιστέψω».*

(Συνέχεια στο επόμενο φύλλο)

Η Νεβρόπολη ενημερώνει

Θάνατοι

Απεβίωσε στις 25/6/2013, στην Αθήνα, ο Μανώλης Πουλημένος, ετών 58, σύζυγος της Καλλιόπης Αδάμου του Μήτσου. Η νεκρώσιμη ακολουθία τελέστηκε στο Νεκροταφείο Ηλιουπόλεως. Ευχόμαστε να είναι αιώνια η μνήμη του Μανώλη Πουλημένου.

Πριονάς Στέλιος

Επίτροπος Ι.Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Μεσσηνικόλα

Προσφορές

Η κυρία Θανοπούλου Έλενα και τα παιδιά της Γιάννης και Γιάννα προσφέρουν 200 € για την επισκευή της στέγης του Αγίου Δημητρίου στη μνήμη του συζύγου και πατέρα Οδυσσέα Θανόπουλου.

Συγχωριανός μας ανωνύμως προσέφερε 50 € για την επισκευή της στέγης του Αγίου Δημητρίου.

Τιμητική Διάκριση

Η συγχωριανή μας **Ειρήνη Γιαννάκη**, κόρη της Ουρανίας Ποδημάτα και του Παναγιώτη Γιαννάκη, εγγονή του Τάκη και της Ελένης Ποδημάτα, έλαβε μέρος στον πρώτο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό του Δήμου Καρδίτσας, όπου και διακρίθηκε. Το διήγημά της «**Ήταν Πανούλιος**», του οποίου μάλισα η δράση εκτυλίσσεται στο Μεσσηνικόλα απέσπασε το πρώτο βραβείο στην κατηγορία Διηγήματα Γυμνασίου. Η Ένωσή μας και η Νεβρόπολη συχαίρουν την διακριθείσα και της εύχεται πάντα επιτυχίες.

Θεομά συγχαρητήρια

Ο ακούραστος συγγραφέας και εκπαιδευτικός Χρήστος Μιλτ. Μηλίτσης τιμήθηκε πρόσφατα από τό Δήμο Βόλου "για την ανεξίτηλη σφραγίδα του στα γραμματα και τον πολιτισμό".

Σας συχαίρω εγκάρδια κύριε Χρήστο Μηλίτση για τό συγγραφικό σας έργο, τα βιβλία σας «**Τα Άγραφα**», «**Τα Αρματολόγια των Αγράφων**» και τα υπό έκδοση «**Ματωμένα Χρόνια**», «**Συλλογή ποιημάτων**», «**Ανθολόγια Λαογραφίας**» στα οποία αναφέρεστε στην ιστορία, γλώσσα, ήθη, έθιμα, παράδοση του χωριού μας αλλά και της ευρύτερης περιοχής των Αγράφων.

Με αυτή τη δραστηριότητα σας κ. Χρήστο Μηλίτση κάνετε περήφανο τον τόπο μας, καθώς και όλους εμάς τους Μεσσηνολίτες.

Κύριε Χρήστο Μηλίτση είστε ένας ταπεινός εργάτης του λόγου, ένας θεομύς πατριώτης, πολύτιμος ιστορικός, σημαντικός επιστήμονας, αξιότατο τέκνο της Μεσσηνολιτικής γης.

Σας ευχαριστώ για την προβολή του χωριού μας, για την προσφορά σας στην εκπαίδευση για την πολιτιστική κληρονομιά, που μας αφήνετε και έχετε την εκτίμηση και των σεβασμό όλων μας.

Και πάλι Θεομά Συγχαρητήρια

Νέλλη Τσαγανού-Παναγοπούλου

Εκπαιδευτικός Γραμματέας Ένωσης Μεσσηνολιτών Καρδίτσας

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΝΕΒΡΟΠΟΛΗΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 2013

1.	ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ-ΖΩΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ	ΑΜΦΙΑΟΧΙΑ	50€
2.	ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΑΡΔΙΤΣΙΩΤΩΝ	ΑΘΗΝΑ	20€
3.	ΖΑΧΑΡΗ ΣΟΦΙΑ	ΜΑΡΟΥΣΙ	20€
4.	ΜΟΥΣΤΟΥ-ΣΦΕΤΣΙΟΥ ΑΡΙΣΤΕΑ	ΓΑΥΦΑΔΑ	20€
5.	ΠΕΤΡΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣΝ.	ΨΥΧΙΚΟ	20€
6.	ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ	ΑΙΓΑΛΕΩ	20€

Μεσενικολίτικα

Νέα του χωριού

Από την ιστοσελίδα του χωριού μας www.mesenikolas.gr

Ένα κάπως διαφορετικό καλοκαίρι

Λίγο η παρατεινόμενη δροσιά λίγο οι εκκενρότητες με τις φορολογικές δηλώσεις, λίγο η οικονομική κρίση, στο χωριό μας δεν φάνηκε ακόμα αρκετός κόσμος. Ο Ιούλης μεσιάζει, στην πάνω πλατεία βγήκαν τα τραπέζια έξω και οι ερωτήσεις για το δεκαπενταύγουστο πέφτουν βροχή, αφού μέχρι τη στιγμή που γράφονται οι γραμμές αυτές δεν υπήρξε ακόμα επίσημη ανακοίνωση για την εφετινή γιορτή κρασιού, που κλείνει το καλοκαίρι αυτό τα τριάντα χρόνια συνεχούς παρουσίας. Στα πλαίσια αυτά έπεσε και η ιδέα να επαναδραστηριοποιηθεί ο πολιτιστικός σύλλογος του χωριού μας με γενική συνέλευση και αρχαιρεσίες, που υπάρχει σκέψη να γίνουν στην κεντρική πλατεία την Κυριακή 4 Αυγούστου. Αναμένουμε και τις επίσημες ανακοινώσεις επί όλων των ανωτέρω.

Ποίηση

Γιαγιούλα μου ...

Γιαγιούλα μου σαν μι κοιτάς στα μάτια
νιώθω για σε φιλία και συμπάθεια
και άθελά μου, σκέφτομαι, αν μπορώ
λίγη χαρά να σου δώσω ... το ποθώ

Στη ζωή, μπορεί να πέρασες πολλά ...
ακόμα και τον πόλεμο τα δεινά ...
μα ήσουν πάντα δυνατή και γι' αυτό
ρίξε το δάκρυ του πόνου στο γυαλό

Λες πως είσαι ανήμπορη ... σταμάτα
η συντροφιά σου, χαρά δίνει πάντα
σ' όλους, νέους, γέροντες, σκέψου το αυτό...
μην κλάις, γιαγιούλα μου, νιώθω πως σ' αγαπώ

Έλα κοντά μου, κοίτα με στα μάτια
δίχως το δάκρυ της μοναξιάς, γιαγιάκα
και με το χαμόγελό σου, το αγνό ...
πες μου και γω, νιώθω πως σ' αγαπώ

Μερόπη Θ. Μαλαμίτση

Η ιστορία του κρασιού

Γράφει ο Χρήστος Μηλίτσος

Η ιστορία του κρασιού, είναι πάρα πολύ παλιά, μπορεί να πει κανείς, όσο ακόμη και ο άνθρωπος. Η παλαιά Διαθήκη μας λέει, πως μετά τον κατακλυσμό, η κιβωτός του Νώε άραξε στο όρος Αραράτ σημερινή Αρμενία. Στη Βίβλο διαβάζουμε. «Όταν εξέλιπον τα ύδατα από της γης και εξεράνη η γη, άνθρωποι και ζώα εξήλθον από την κιβωτόν και ήρχισεν ο Νώε να είναι γεωργός και εφύτευσεν αμπελώνα και έπεν εκ του οίνου και εμεθύσθη και εγυμνώθη εν τη σκηνή αυτού». Μας το είπε αυτό ο προφήτης των Προφητών Δαυίδ. Έτσι σύμφωνα με τη Βίβλο στην Αρμενία βρέθηκε ο πρώτος αμπελώνας. Από την Αρμενία μεταδόθηκε σε άλλα μέρη αρχικά σε άγρια μορφή, (αγρία άμπελος) όπως την ονομάζει ο Αισχύλος και στο τέλος της Πέμπτης χιλιετιδίας απλώθηκε στο Αιγαίο και έφτασε και στα μέρη μας. Εδώ βρήκε κατάλληλες και ευνοϊκές κλιματολογικές συνθήκες και ευδοκίμησε πάρα πολύ.

Οι πρόγονοι μας, πίστευαν πως μια κατσικά που την είχε στο κοπάδι του ο βοσκός του Βασιλιά της Βοιωτίας Οινέας, ο Στάφυλος, υπήρξε η αφορμή να ανακαλυφθεί το κρασί και να πως: Η κατσικά έρωγε τις ρόγες από ένα κλίμα άγριας αμπελώνα και έδειχνε μεγάλη ζωντάνια που ξεχώριζε από τις άλλες. Ο Στάφυλος, έκοψε μερικές ρόγες και τις πήγε στον Οινέα. Έφαγε μερικές και τις βρήκε ενδιαφέρουσες. Διέταξε και μάζεψαν όλες τις ρόγες, τις έστυψε, έκανε το κρασί που το βρήκε υπέροχο ποτό και το έδωσε το όνομα του, το ονόμασε οίνο. Στο δε φυτό έδωσε το όνομα του βοσκού του, για να τον τιμήσει και το ονόμασε Στάφυλο. Και τα τοαμάτα με τις ρόγες σταφύλια. Άλλοι όμως παραδέχονταν πως ο Διόνυσος, Ο θεός της γονιμότητας του κειφιού και του γλεντιού ήταν εκείνος που έμαθε την καλλιέργεια της αμπελώνα στον Οινέα, σαν ένδειξη ευγνωμοσύνης, επειδή άφησε τη γυναίκα του Αλθαία, που την ερωτεύτηκε σφόδρα, για την ομορφιά της ο Διόνυσος, να κοιμηθεί μαζί του.

Ο Αισχύλος ένας σπουδαίος λυρικός ποιητής που έζησε 700 χρόνια π.Χ, συμβούλευσε στους κατοίκους την νήσου Λέσβου να μη φυτεύουν τίποτε άλλο εκτός από αμπέλι. «Μηδέν άλλον φυτεύσεις πρότερο δέντρον αμπελώ» συμβούλευεν σε φίλο του. Και οι Ρωμαίοι από παλιά αγαπούσαν το κρασί και φύτευαν αμπέλια. Ο Λατίνος ποιητής Οράτιος συμβούλευσε στο φίλο του Βάρο, έναν απίθανη νομομαθή που έζησε γύρω στον 1ον μ.Χ αιώνα που του έλεγε. «Βάρε, άλλον φυτώνα μη φυτεύεις πριν από αμπέλι στη μαλακιά γη του Τίβρου και του Κατίλου τις οχυρώσεις. Όλα σκληρά τα δίνει ο Θεός σε όσους δεν πίνουν κι ούτε ξεχνιούνται οι έγνοιες που μας διαγκώνουν την καρδιά». Και εκείνος επιδόθηκε με ζήλο στην αμπελοκαλλιέργεια. Έτσι λοιπόν ο Νώε ήταν ο πρώτος άνθρωπος που φύτεψε αμπέλι και έφτιαξε κρασί. Ήπιε μάλιστα πάρα πολύ και μέθυσε, γιατί, πως να το κάνουμε, το κρασί είναι τόσο ευχάριστο. (οίνος ευφραίνει καρδίαν ανθρώπου). Αν όμως το κρασί είναι το βάλσαμο της ανθρώπινης καρδιάς, που κάνει τη ζωή πιο γελαστή και χαρούμενη, είναι επίσης και το μοναδικό φάρμακο, που ανακάλυψε το ανθρώπινο μυαλό, για ν' απαλύνει κάπως τη θείκη κατάρα που βαρραίνει τον άνθρωπο, εξ αιτίας της παρακοής των πρωτοπλάστων. Όταν η Εύα παράκουσε την εντολή του Θεού και έφαγε από τον απαγορευμένο καρπό της γνώσης του καλού και του κακού, ο Θεός έδιωξε τους πρωτοπλάστους από τον Παράδεισο και τους καταράστηκε βαριά.. «Καταραμένη να είναι η γη, - τους είπε-, με πόνους και με πίκρες να σας δίνει τους καρπούς της». Από τότε οι μέρες έγιναν μαύρες και άραγες για το δυστυχημένο άνθρωπο. Παράλληλα όμως, αφού έφαγε τον καρπό της γνώσης, ο άνθρωπος ξύπνησε, του ήρθε η γνώση, πράγμα που πριν δεν το γνώριζε και άρχισε να σκέπτεται πονηρά. Έπρεπε κάτι να βρει, κάποιο φάρμακο να πάρει που να τον γλυκαίνει κάπου-κάπου, για να ξεχνά το πόνο που τον βάρανε απ' τη κατάρα του θεού και να βρισκει και λίγες στιγμές χαράς και ευτυχίας στη ζωή του, για να τονώνη το σώμα του και το μυαλό του.

Ο Αισχύλος και ο Σοφοκλής έπιναν αρκετό κρασί πριν γράψουν τις τραγωδίες τους, γιατί η δύναμη του

κρασιού ισχυροποιούσε τις εμπνεύσεις των. Έτσι βρήκε το κρασί, που όπως πίστευαν οι πρόγονοι μας, το χάρισε στον άνθρωπο ο Θεός της άγριας βλάστησης Διόνυσος στην αρχή, το όνομα του οποίου συνδέθηκε σχεδόν αποκλειστικά αργότερα με το ευλογημένο προϊόν του σταφυλιού. Πίστευαν ότι γεννήθηκε στη Θήβα και ήταν παράνομος καρπός, γιος του Θεού Δία και της θνητής Σεμέλης. Όταν γεννήθηκε ο Διόνυσος, ο Δίας τον έδωσε στον Ερμή για να τον κρύψει, γιατί φοβόταν την οργή της γυναίκας του της Ήρας. Εκείνος με τη σειρά του, τον παρέδωσε στις Νύμφες, κι εκείνες τον έκρυψαν σε μια σπηλιά. Στην είσοδο της σπηλιάς, υπήρχε μια κληματαριά. Ο μικρός Διόνυσος, πενιμαμένος και ξεχαμαμένος, όταν ωρίμασαν τα σταφύλια, έκοβε και έτρωγε με την ψυχή του. Πολλές φορές, τα έστυβε στη παλάμη του και έπινε το μούστο. Μεθύσις τότε, γελούσε, πηδούσε, και χόρευε. Ύστερα πρόσφερε το γλυκό χυμό στις Νύμφες κι αυτές με τη σειρά τους στους Ακροβάτες κι έκανε ένα χαριτωμένο θέαση. Όλο αυτό το τούσημο, κρατώντας αναμμένες δάδες στα χέρια τους και κτυπώντας τύμπανα και κίμβαλα, γυρνούσε πόλεις και χωριά, σκόρπιζε χαρές και γέλια και μάθαινε στο κόσμο να φυτεύει και να καλλιεργεί αμπέλια. Τους μάθαινε να φτιάχνουν κρασί, να πίνουν και να μεθούν. Έτσι το κρασί, το βάλσαμο αυτό της ψυχής, μεταδόθηκε σε όλο το κόσμο. Βλέπουμε λοιπόν πως, το κρασί το γνώριζε ο άνθρωπος από τα μυθικά ακόμα χρόνια. Κουκουτάια σταφυλιών που βρέθηκαν μέσα στις σπηλιές ανθρώπων της προϊστορικής εποχής μας οδηγούν στην υπόθεση ότι το κρασί είναι πο παλιό από την ιστορία, γιατί οι ρίζες της προέλευσης του χάνονται στα βάθη των αιώνων 5.000 χρόνια από σήμερα. Στη χώρα μας δεν είναι γνωστό πότε άρχισε η καλλιέργεια του αμπελιού, ίσως γύρω στο 1500 π.χ. Παραδέχονται ότι οι Έλληνες παράλαβαν τις κληματαριές από τους Φοίνικες που έφταναν στην Ελλάδα και φυτεύτηκαν πρώτα στη Κρήτη και τη Νάξο και ύστερα στην υπόλοιπη Ελλάδα και κατέκτησε σημαντική θέση στην οικονομία του Κράτους όπως μαρτυρούν και τα πολυάριθμα νομίσματα με απεικονίσεις σταφυλιών.

Ποικιλίες σταφυλιών από τις οποίες παράγεται καλό κρασί υπάρχουν πάρα πολλές. Ο Βιργίλιος έγραψε ότι είναι ευκολότερο να μετρήσεις τους κόκκους της άμμου παρά όλες τις ποικιλίες της αμπελώνα. Στους τάφους των Φαραώ της 4ης Δυναστείας (4.000) π.χ. τοιχογραφίες αναπαριστούν έξι διάφορες ποικιλίες κλημάτων και σκηνές τρυγητού και οινοποίησης. Ο Αριστοτέλης αναφέρει τη «κλίμια» γνωστή σήμερα με το όνομα «λημιό». Αυτές που κατά προτίμηση καλλιεργούνται σήμερα είναι το Αθήρι, Ασύρτικο, Βηλάνα, Μοσχάτο λευκό, Μοσχάτο Αλεξανδρείας, Μπατίκι, Ροδίτης, Σαββατιανό, Αγιογρίτικο, Λημιό, Μαντηλαριά, Μαυροδάφνη, Μοσχάτο Αμφούργου, και από τις ξένες ποικιλίες το Syrak και Chardonnay. Το αμπέλι αναφέρεται στις Μυθολογίες πολλών αρχαίων λαών. Πολλά ευρήματα και αναφορές που βρίσκουμε σε κείμενα αρχαίων συγγραφέων μας πληροφορούν ότι υπήρχε πριν ακόμη τη μεγάλη περίοδο των παγετώνων και υπήρχε μάλιστα ακόμη και στις πολικές περιοχές.

Αργότερα το συναντάμε στις εύκρατες περιοχές του Καναδάου, που τις θεωρούν αρκετοί συγγραφείς σαν πατρίδα του αμπελιού. Υποστηρίζουν ότι ο Καύκασος, η Μεσοποταμία και η Αίγυπτος υπήρξαν γι'

αυτούς οι κοιτίδες της αμπελοργίας και φυσικά η πατρίδα του κρασιού. Ο Όμηρος μας μιλάει για αρκετά είδη οίνων, που τα θεωρεί, όχι μόνο ευχάριστα σαν ποτά, αλλά και σαν φάρμακο. Στους προγόνους μας το κρασί

αφάρσε πάρα πολύ. Έκαναν χάριν αυτού, πολλές γιορτές και πανηγύρια που λάτρευαν το θεό του κρασιού Διόνυσο. Έπιναν του σκασμού και μεθοκοπούσαν. Έκαναν μάλιστα και αγώνες οινοποιίας, στους οποίους έπαιρναν μέρος το μεγαλύτερα ποτήρια της αρχαιότητας, ακόμη και βασιλιάδες. Στη διαγρεια του γλεντιού, ακούγονταν κάποτε η φωνή του Κήρυκα. (Όστις με την έναρξη της σάλπιγγος, πρώτος πει την χόαν (*) Δοχείο κρασιού των προγόνων μας) λαμβάνει από τις χείρες Κτηοφώντος ασκόν οίνου). Πολλά έχουν γράψει οι αρχαίοι ποιητές και συγγραφείς για τα Συμπόσια, τις γιορτές, τα πανηγύρια και τα γλεντοκόπα των προγόνων μας. Η πόση γι' αυτούς, δεν ήταν μόνο συνήθεια, είχε γίνει πάθος. Έπιναν όχι μόνο οι γέροντες και οι άντρες, αλλά και οι γυναίκες και τα παιδιά. Ποτέ τους όμως, εκτός από τις γιορτές οινοποιίας, δεν έπιναν κρασί χωρίς νερό. Έπρεπε ο οίνος να είναι (κεκραμένος δια ύδατος) δηλαδή αναμεικτος με νερό. Από δω φαίνεται πήρε και τη νεότερη ονομασία του κρασί γιατί ή λέξη κρασί, θα πει ανακάτωμα.

Για τους αρχαίους, δεν ήταν μόνο ποτό υγιεινό το κρασί, αλλά και πανσιόπονο και πανσιύπο και φάρμακο αντισηπτικό με το οποίο έπλυναν τις πληγές τους, γι' αυτό και το ύμνησαν τόσο πολύ. Ένας, από τους πολλούς αρχαίους υμνητές του, ο Ανακρέοντας γράφει: «Μόνο τρεις κρατήρες γεμίζω με κρασί για τους φρόνιμους. Τον μεν έναν, τον πρώτον, τον πίνουν χάριν υγείας, τον δε δεύτερον, χάριν του έρωτος και της ηδονής, τον τρίτον για να κοιμηθούν. Γι' αυτό, όταν τον πίνουν αυτόν οι γνωστικοί, πάνε στα σπίτια τους. Ο τέταρτος, φέρονει κανγιάδες και βρισιές, ο πέμπτος, βοή και φασαρία». Με τον Ανακρέοντα δεν συμφωνεί ο Γ. Σουρης που στο (Μεθύσις)του γράφει:

Παιδί μου έλα. Φέρε Ρεσίνα, απ' τη βαρέλα./Φέρε κλαρίνα, μεζέδες, φρούτα, βιολιά, λαγούνα./ Ν' αρχίσω το χορό, να γλεντήσω, να χαρώ.

Ο Μαρζιάνος καλεί τους σκλάβους και τους σαργιάδες στο κρασοπότι με τους παρακάτω στίχους: Σκλάβοι κι' απόκληροι Ραγιάδες/έλατε να γίνουμε όλοι μαζί. Σουλτάνοι απόψε/ και Μαχαραγιάδες, με μια κανάτα κόκκινο κρασί. Στα πανηγύρια παρουσιάζεται η ευκαιρία να το γευθούν οι κρασοπατέρες για να χαρουν, να αστειευθούν, να τραγουδήσουν και να χορέψουν. Έτσι θα ευφρανθεί η καρδιά τους και θα πάρουν καινούργιες δυνάμεις να συνεχίσουν το δύσκολο δρόμο της ζωής, γιατί όπως προαναφέραμε ο οίνος ευφραίνει καρδίαν ανθρώπων. Και ευφραίνει όχι μόνον τις καρδιές των ανθρώπων, αλλά και των θεών, αφού κανείς δεν αμφιβάλλει ότι το κρασί έχει θεϊκή προέλευση.

Ο Δίας ο πατέρας των θεών και των ανθρώπων, αυτός που τόσο λατρεύτηκε απ' τους προγόνους μας και που ήταν πολύ φοβερός, αλλά και άτιμος και τοιλιμπουδιάρης, έπινε με το τουλούμι. Νέκταρ, το έλεγε οι Θεοί. Ο Δίας είχε βέβαια τη μόνιμη κατοικία του στον Όλυμπο, αλλά διατηρούσε και γκαρσονιέρες στο Δίο της Πιερίας, κάτω από τον Όλυμπο, και όταν έτρουζε μερικές χόες κρασί και έρχονταν στο κέφι συναντούσε κρυφά και απόκρυφα απ' τη γυναίκα του την Ήρα τις άλλες θεές και τις Νεραίδες που του άρεσαν, καθώς και τις βασιλοπούλες και τις ωραιότερες γυναίκες των Θνητών. Σε ένα τέτοιο δρομολόγιο, στο δρόμο προς την Κρήτη συνάντησε τη Συμέλη. Τόσο του άρεσε που μεταμορφώθηκε μπροστά της σαν ένα πανέμορφο βασιλόπουλο. Τη θαμίωσε και ζήτησε ένα ποτήρι κρασί. Το ήπιε και τοιλιμπουδιάρισε μαζί της. Καρπός αυτού του έρωτα ήταν ο Διόνυσος, ο θεός της αμπελώνα και του κρασιού όπως πιο πάνω γράψαμε. Η γυναίκα του η Ήρα, που με το δίκαιο της ήταν υπερβολικά ζηλιάραι και τον παρακολουθούσε στενά,

έμαθε τα σχετικά με τη Συμέλη. Τη βρήκε και στη συζήτηση η Συμέλη της εκμυστηρεύτηκε πως ήταν έγκυος από κάποιο βασιλόπουλο. Δεν γνώριζε η καημενούλα με ποιον είχε να κάνει. Η πονηρή Ήρα της είπε όταν την ξαναεπισκεφτεί, πρώτα να τον πείσει να δώσει όρκο στα ύδατα της στιγγός, που ήταν απαράβατος όρκος των θεών και αφού ορκισθεί να του ζητήσει να παρουσιασθεί μπροστά του αυτός που είναι στην πραγματικότητα. Έτσι και έγινε κι ο Δίας παρουσιάστηκε μπροστά της με όλη τη μεγαλοπρέπεια, με αστραπές, βροντές και κεραυνούς και αφού πρώτα έβγαλε το βρέφος από τα σπλάχνα της και το έραψε στο μηρό του για να συμπληρωθεί ο χρόνος της κύησης, την κατέκαυσε.

Όταν συμπληρώθηκε ο χρόνος της κύησης, έσχισε το μηρό του, πήρε το παιδί και το τοποθέτησε σε μια σπηλιά που η είσοδος της ήταν καλυμμένη με μια τεράστια κληματαριά γεμάτη από σταφύλια. Από αυτά τρέφονταν ο μικρός Διόνυσος και έτσι αγάπησε το αμπέλι και τα προϊόντα του και ανακηρύχτηκε όταν μεγάλωσε θεός προστάτης του σταφυλιού και του κρασιού. Όταν μεθούσε κι' αυτό το έκανε συχνά, σκόρπιζε ευθυμία, χαρές και γέλια στους συντρόφους του γι' αυτό και πρόγονοι μας τον καλούσαν πάντα στα συμπόσια τους να τους κάνει συντροφιά και να πει μαζί του την αθάνατη ρεσίνα.

Ο Ανακρέοντας συχνά τον τραγουδούσε με τη Λύρα του που τελείωνε με την επωδή:

Διόνυσε έλα στη γιορτή μας/ Γλεντζέδων παρές, θεός η ρεσίνα/ Μακρά απ' τη ζωή τη ρουτίνα.

Η πρώτη δουλειά του Νώε όπως αναφερόχαμε πιο πάνω, ήταν να φυτέψει αμπέλι. Λένε πως τότε πέρασε μπροστά του ο διάβολος και προσφέρθηκε να τον βοηθήσει. Πήρε κρυφά από το Νώε από τα ζώα της Κιβωτού ένα αρνί, ένα λιοντάρι, έναν πύθρο και ένα γουρούνι, τα έφαξε πήρε το αίμα το ανακάτεψε και πότισε μ' αυτό τις κληματαριές. Από τότε όταν ο άνθρωπος τρώει τα σταφύλια είναι ήσυχος. Σαν αρνάκι. Όταν πει λίγο κρασάκι, παίρνει δυνάμεις, γίνεται παλκαράς (λιονταρίζει). Όταν πει κάτι παραπάνο, μασάει τις λέξεις του και στραβώνει τη μούρη του, (πιθιρίζει), και όταν το παρατραβήξει, μεθοκοπάει, γίνεται φέσι κατά το κοινώς λεγόμενο και κυλιέται καταγής σαν γουρούνι.

Γι αυτό και το Κοράνι λέγει ότι υπάρχει ένας διάβολος σε κάθε ρόγα σταφυλιού και δεν το συμπαιάνουν οι Τούρκοι. Εμείς όμως δεν ασπαζόμεθα το Κοράνιο. Είμαστε Χριστιανοί και η θρησκεία μας όχι μόνο το επιτρέπει, αλλά και μας προτρέπει να το πίνουμε. «Πίετε εξ αυτού πάντες», το είπε και ο Θεάνθρωπος. Πίνετε λοιπόν αγαπητοί μου αναγνώστες άλλα πάντοτε εν μέτρο. Το κρασάκι είναι ευλογημένο από την Παναγία και από τον Πανάγιο Γιο της. Η Παναγία βέλησε κάποτε να μεταλάβει. Κρασί όμως δεν υπήρχε. Οι Άγγελοι έτρεξαν να το προμηθευτούν. Έτρεχαν παντού και ρωτούσαν τα ζώα, τα πουλιά, τα ερπετά, όλα τα πετούμενα, ακόμα και τον τζιτζικα. Αλλά όλα αυτά αδιαφόρησαν. Ο τζιτζικας μάλιστα θύμωσε γιατί του διέκοψαν το μονότονο τραγούδι του. Πήραν έτσι στενοχωρημένοι το δρόμο του γυρισμού, όταν είδαν μπροστά τους ένα αγριόκλημα γεμάτο σταφύλια, σκαρφαλωμένο πάνω σ' ένα πανύψηλο δέντρο. Του είπαν πως η Παναγία θέλει μερικά σταφύλια να κάνει κρασί για να μεταλάβει. Το κλήμα χαμήλωσε στη γη και είπε: Ολόκληρο να με κόψετε και να με πάτε στη μητέρα του Χριστού. Η Παναγία που έμαθε αυτό το ευλόγησε. Το ευλόγησε και ο Χριστός στο γάμο της Κανά στη Γαλιλαία και έτσι το σταφύλι ανακηρύχτηκε ο βασιλιάς των φρούτων και το κρασάκι, το ευλογημένο αυτό υγρό, που παρηγορεί, ηρεμεί, εμπνέει και απελευθερώνει τη σκέψη μας ανακηρύχτηκε ο βασιλιάς των ποτών, το νέκταρ των θεών.

Γι' αυτό τώρα πείτε αγαπητοί μου. Πίετε πάντες και ευφρανθείτε, αλλά να το πίνετε να μην σας πίνει. Να το πίνετε να ενθουσιάζεστε και να ξεχνάτε τα βάσανα και τους καμμούς της ζωής, όπως λέει στους παρακάτω στίχους και ο μεγάλος μας κρασοπατέρας Γεώργιος Σουρης.

Γώρα μονάχα το κρασί μας κατενθουσιάζει/ μέρες και νύχτες το 'χομε για μόνη συντροφιά/και τη στιγμή που ο Ρωμιός τον γλυκοκατέβαζε/ αμέσως συλλογίζεται και την Αγιά-Σοφία.